

noget urimeligt at lægge over paa Arbejdsgiverne alias Forsikringsselskabet alle de Attester, der forlanges baade af den ene og den anden. Lad hver betale de Attester, som forlanges af dem.

Der er naturligvis mange andre Enkeltheder, som jeg kunde have Lyst til at dvæle ved, men der vil blive Anledning til senere at komme tilbage til Forslaget. I det hele og store forekommer det mig at være et væsentligt Fremskridt, at der i Lovforslaget er fastsat bestemte Regler, hvor man tidligere har levet paa Vilkaarlighed, og hvor der for Arbejderforsikringsraadet har været den Mislighed til Stede, at det skulde træffe Afgørelser, om hvis Ret der kunde strides. Adskillige Ting, som ved Erfaringen have vist sig uheldige og upraktiske, blive nu ordnede paa heldigere og mere praktisk Maade. Jeg vil slutte med paa ny at anbefale, at man holder sig inden for Lovforslagets Rammer og undgaar den Fristelse, som der kunde ligge i at komme ind paa en gennemgribende Revision af Loven, hvortil Tiden ikke er kommen, og hvortil vi ikke ere modne efter de Erfaringer, vi hidtil have høstet.

N. Andersen: Samtlige ærede Medlemmer, der have haft Ordet før mig angaaende denne Sag, have været enige i at anbefale Lovforslaget som et nyttigt Fremskridt og enige i at tilraade Tinget ikke at gaa videre med Hensyn til Revision af Loven af 7. Januar 1898 end det, som Forslaget er baseret paa. Deri er jeg ganske enig. Jeg er ganske enig i, at det er fornuftigt at lovfæste de Bestemmelser, som ad Fortolkningsvejen paa flere Maader ere blevne gældende Praksis med Hensyn til Arbejderforsikringsraadets Afgørelser af en Række ret betydelige Spørgsmaal. Jeg er ganske enig i, at det for alle vedkommende, ikke alene for de tilskadekomne, men ogsaa for Arbejdsgiveren, eventuelt Forsikringsselskabet, og navnlig ogsaa for Arbejderforsikringsraadets egen Skyld er langt hensigtsmæssigere at have lovfæstede Regler at henholde sig til. Jeg er enig med det ærede Medlem, som talte sidst, det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), deri, at der ofte har været øvet Kritik, maaske ubeføjet

Kritik, men dog Kritik af Arbejderforsikringsraadets Afgørelse. Det er ganske naturligt, at en saadan Kritik ikke har kunnet udeblive, da Arbejderforsikringsraadet jo staaar som den afgørende Myndighed mellem to Faktorer, der have ganske modstridende Interesser. Men i det store og hele tror jeg, at de fleste af os her i denne Sal, der have læst de Beretninger, som nu foreligge for de sidst forløbne 3 Aar fra Arbejderforsikringsraadet, maa anerkende, at det Arbejde, Arbejderforsikringsraadet har udført under ret vanskelige Forhold, er al Ære værd. Der har ofte været rejst Tvivl fra mere end een Side om, hvorvidt Arbejderforsikringsraadet havde lovlige Hjemmel til at gaa saa vidt i Retning af velvillig Fortolkning over for den tilskadekomne, som det er tilbøjeligt til at gaa. Det er muligt, at der paa dette Punkt undertiden har været Tilfælde, som med Føje have kunnet kritiseres. Men deri er jeg ganske enig med Arbejderforsikringsraadets Formand, at naar der overhovedet er Tvivl om, til hvilken Side en Bestemmelse i den ret vanskelige Lov skal fortolkes, er det ganske klart, at saa maa, inden for visse Grænser selvfølgelig, den humaneste Fortolkning lægges til Grund for Afgørelsen. Dette har Arbejderforsikrings-Raadet gjort i vid Udstrækning, og deri har dette Raad vistnok handlet ganske korrekt. Naar man nu imidlertid kommer til en delvis Revision af saadanne enkelte Punkter i Loven af 7. Januar 1898, som særlig have paakaldt en Ordning, saa er jeg ikke fuldstændig enig med det ærede Medlem, der har haft Ordet før mig. Der er et enkelt Punkt, hvor det forekommer mig, at man ikke gør klogt i at gaa saa vidt, som Forslaget forudsætter. Det er nemlig med Hensyn til Bortfald af delvise Dagpenge. Jeg er enig med de ærede Herrer, som have haft Ordet før mig, i, at det er urigtigt og ulogisk at paalægge Arbejderforsikrings-Raadet eller Forsikringsselskaberne eller Arbejdsgiverne at graduere, hvilken Andel af de lovbefalede Dagpenge der skal kunne udbetales til den tilskadekomne Arbejder, hvis Invaliditetsgrad endnu ikke er fastsat. Dette er ganske ulogisk og saa godt som umuligt. Paa dette Punkt er jeg enig i, at delvise Dagpenge bør bortfalde; indtil den paagældendes Invali-